

Ins en Outs van WAMPEX 2010

Voor de 4^e keer in de historie van de Opsterlandse WAMPEX was de tocht van 2010 uitgezet in de omgeving van Lauwersoog. Net als bij de voorgaande edities vormden het Lauwersoogbos, het Lauwersmeer en militair oefenterrein Marnewaard het strijdtoneel. Start-finishlocatie was wederom Zeilschool De Lauwer.

De weersomstandigheden waren gunstig maar ook zeer verschillend bij de drie edities van WAMPEX 2010. Ten tijde van de eerste editie was het weer ronduit wisselvallig maar toch droog in de WAMPEX nacht. Aan de tweede editie ging een zeer stormachtige nacht vooraf wat de organisatie nog wel zorgen heeft gebaard. Gelukkig ging de wind liggen op de vrijdagmiddag en bleef het nagenoeg de hele nacht droog. In de nacht voor de derde editie viel er wat sneeuw. Rond 7u vrijdag 's ochtends was alles helaas weer weggedooid. Maar tussen 8-10u viel er opnieuw een dekje sneeuw en dat bleef gedurende de hele WAMPEX-dag en -nacht liggen, wat bijzonder sfeervol was.

Maar liefst 1264 deelnemers verschenen aan de start. De laatste groepen schreven zich enkele dagen voor de laatste editie nog in. Met zo'n 90 groepen was de laatste avond dan ook overvol geboekt.

Over het algemeen was de WAMPEX niet lastig al zaten er een aantal routes tussen waar alle zeilen bijgezet moesten worden. Ik zal ze een voor een even bij langs gaan.

In route 1 vormden de seinvlaggen de Gekleurde Route. Vertrekken via de 'achterdeur' en dan langs het water naar post A. Letter 1 hing halverwege. Diverse groepen die via de voordeur vertrokken zagen zich genoodzaakt om een tweede poging te wagen omdat het kompas rechtstreeks terug naar binnen wees.

Bij post A lagen de (in diverse kranten aangekondigde) bijzondere vaartuigen. Een drijvende auto en caravan. Met knipperende alarmlichten en onder het genot van toepasselijke muziek van Drs. P en Ome Henk konden de groepen de kleine haven van de zeilschool oversteken. Aan de overkant begon route 2. Deze korte route was met een paar knipperende LEDs uitgezet. De route eindigde bij de rode boei bij het weggetje.

Route 3 werd gepresenteerd met de computer. De tekstfragmentjes 1 t/m 17 moesten nauwkeurig worden overgenomen. De juiste volgorde van de fragmentjes was te vinden op de startborden. Zo ook de betekenis van de diverse memories. Hier ging nog wel het een en ander mis. Met name het in de juiste volgorde zetten wilde niet zo vlotten. Naast "omgekeerd" en "omgedraaid" werd dit jaar voor het eerst het principe 'gehusseld' toegepast. Wij proberen door het geven van informatie op verschillende plekken (computer, video, borden, puzzels) het teamwork zo veel mogelijk te stimuleren. In dit geval hadden 3 teamleden elkaar nodig. Iemand had de tekst, iemand had de volgorde en iemand wist de betekenis van de memories. Natuurlijk zijn er slimmeriken genoeg die bij de start (bij de lamp en de kachel) nog even de koppen bij elkaar steken en de verschillende aantekeningen combineren alvorens ze vertrekken. Maar.. er zijn er ook genoeg die dat in het terrein nog moeten oplossen. Letter 4 hing op deze route. Wie bij een van de laatste instructies rechtsaf een oever volgde in plaats van het bospad miste deze letter. Gelukkig vonden de meeste groepen vanaf de oever toch de gevraagde memorie (boom).

Route 4 werd in puzzelvorm verstrekt bij de start. Ondanks dat veel groepen géén goed lopende tekst hadden, vertrokken ze toch om daarna in het terrein te ontdekken dat het inderdaad niet klopte. Wie het 'vlug even' probeerde op te lossen kwam er niet uit. Veel mensen vergaten dat een speler nog een keer mocht gooien als deze op een 'gansje' kwam. Dit was een veelvoorkomende fout maar natuurlijk werden er ook andere foutjes gemaakt. Wie evenwel een goed lopende tekst als uitkomst had, kon de route fluitend vervolgen want dan was het een beschreven route zonder valkuilen en hindernissen. Ik heb vaak gepost bij het begin van route 4. Het was er voortdurend 'gezellig druk'.

Wie eenmaal route 4 goed had gelopen kwam bij het gevraagde paaltje met de witte rand (memorie) uit. Vanaf daar konden eenvoudig de geel-zwarte lintjes van route 5 worden gevolgd. Vanaf het paaltje liep de route direct het bos in. Sommige groepen volgden eerst een tijdje het pad en stuitten dan toevallig op de geel-zwarte lintjes. Gelukkig voor deze groepen hing op deze route geen letter. Deze route eindigde bij post B.

Bij post B werden de routeboekjes verstrekt. Van tijd tot tijd was het parkeerterrein één grote zee van lichtjes omdat veel groepen even bijeen gingen zitten om de aantekeningen over te nemen in het boekje. Een leuk gezicht.

Het boekje begon met route 6. Een route van pestkaarten in de juiste volgorde volgen, tot de joker. Onderweg een instinkertje van Ruiten 4 naar Harten 4 of 5. De foute kaart hing het meest in het zicht. Wie het valse spoor volgde liep terug naar de post. Helaas ontbrak op de eerste avond een kaart zodat veel groepen daar onnodig gezocht hebben naar de juiste aansluiting op de Ruiten Vrouw. Uiteindelijk heeft iedereen de joker kunnen vinden. Letter 5 hing op deze route.

De omgekeerde én omgedraaide én verknipte flippo's van route 7 werden over het algemeen goed opgelost. Wie de boel niet omdraaide of omkeerde liep terug naar post B. Letter 6 hing bij 'terug'.

Wie route 8 niet invoegde kon gelijk door met route 9 want de kentekenletterroute eindigde op dezelfde oever als route 7. Wie het juiste spoor van de letters KENTEKENLETTERROUTE volgde kon letter 7 noteren.

Route 9 kostte veel groepen hoofdbrekens maar wie de tip van het startbord had genoteerd wist dat het 'rare rare...' maantjes waren. De route eindigde na 2x links en 3x rechts voor een asfaltweg.

Route 10 gaf weinig problemen al heeft niet elke groep deze route gelopen. Een aantal foutlopers van de flipporoute en de maantjesroute kwam op diverse andere plekken het bos uit waardoor de juiste memorie niet kon worden gevonden. Niet iedereen snapte dat eerst de loopricting werd gegeven en daarna 'steek voorzichtig over' maar dat is de techniek van de WAMPEX. Vanaf de memorie moet eerst de loopricting worden bepaald. Zodra die bekend is blijkt dat je voor een weg staat en dat je die moet oversteken. Dat lag deze keer voor de hand gezien de loopricting in de voorgaande route maar het 'oversteken' had ook op het fietspad kunnen slaan waarbij men bijvoorbeeld het begin van de volgende route in het bos had kunnen vinden.

Wie zoals omschreven de 'waterlijn' volgde kon letter 8 noteren. Deze zat vlak voor post C aan de waterkant.

Bij post C kon men (op veler verzoek) eindelijk eens zelf een vlot bouwen. Het bouwen beperkte zich tot het bevestigen van 4 drijvers onder een 'dek' omdat de bouwerij anders teveel tijd in beslag zou nemen. Door de sterk fluctuerende waterstand (in een half uur kon het waterpeil 25cm zakken of stijgen) lagen de vlotjes soms

opeens op de bodem. Door de (6) opstellingen over een groter deel van het strand te verdelen waren er op de tweede en derde avond altijd werkende opstellingen bij de post. Letter 9 werd gegeven bij de route informatie. Er waren twee bordjes met twee verschillende letters 9. Beide zijn uiteraard goed gerekend. Oplettende groepen ontdekten meteen dat route 12 hier werd verstrekt terwijl route 11 nog moest worden gelopen. Ondanks onze instructie (gele boekje) om de routenummers de hele WAMPEX in de gaten te houden werd er geregeld naar reflectoren gezocht bij post C. Maar reflectoren waren daar onvindbaar.

Route 11 vergde even wat precisiewerk maar wie een liniaaltje bij zich had kon de coördinaat nauwkeurig uitzetten. Met behulp van een verkeersregelaar kon de N361 veilig worden overgestoken en eenmaal in het militair oefenterrein was de memorie met "48" snel gevonden. De rode of witte reflectoren waren vanaf hier zichtbaar en volgden via een gevarieerd bosperceel naar een "Z". Letter 10 hing op deze route.

De 'oeverloze' route 13 vervolgde over (alleen maar) oevers tot op een viersprong. Veel groepen begonnen direct na de brug met route 14 maar de oevers telden niet mee en dat punt was dus ook niet de gevraagde viersprong. Groepen die (ondanks een fout-wampie) toch vanaf dat punt route 14 bleven toepassen (en ondanks dat de richtingen niet klopten) kwamen verkeerd uit de op de grote vlaktes en troffen soms toevallig post E aan om vanaf daar hun weg weer te vervolgen.

Route 14 was een iets vernieuwde vectorroute. Een bepaalde richting was gegeven en alle looprichtingen (vectoren) waren ten opzichte hiervan (als helicopterwieken) om het middelpunt getekend. Bij de kruisingen en splitsingen ging dit over het algemeen goed. Bij de doorsteek over de vlakte werd vaak niet secuur genoeg gewerkt waardoor er hier en daar lang gezocht moest worden naar het begin van de hartjesroute. De hartjesroute leidde eenvoudig naar post D. Letter 12 hing op deze route.

Bij post D moest de breedste (100m) en diepste (4m) watergang van de Marnewaard worden bedwongen. Vanwege de veiligheid werd deze oversteek met eerder gebruikte (en dus beproefde) vloten gemaakt. Daarnaast was hier een reddingboot aanwezig. Gelukkig hoefde die geen enkele keer te worden ingezet.

Na post D begon route 16. Een ietwat omslachtig beschreven klokkenroute die over het algemeen weinig problemen opleverde. In bijna elk team was wel een persoon aanwezig die wist dat de Poolster in het noorden staat en dat de zon spreekwoordelijk in het westen onder gaat. Onderweg kon in de nieuw aangelegde doorwaadbare plaats (op een van de palen in het water) de aanwijzing "11:11u" worden opgepikt, die dan bij de volgende kruising moest worden toegepast. Ook letter 13 was hier bevestigd. De route eindigde bij post E.

Bij deze post waren vloten gemaakt van tweepersoons bedledikanten. Op de eerste avond bleken de zij drijvers niet stevig genoeg te zijn bevestigd. Een aantal groepen moest hierdoor helaas de opdracht laten gaan en omlopen. Route 17 was een variant op de gekleurde schroevenroute. In het terrein zelf worden de kompasstanden aangegeven. Deze keer niet doormiddel van kleuren (globale kompaskoersen) en niet over open terrein maar een precieze koers (met Romeinse cijfers) door bos. Op de eerste avond gaf dit helaas veel problemen. Sommige koersen waren niet goed te volgen door het bos. Voor de tweede avond zijn hieraan enige aanpassingen gemaakt. Hoewel het toen nog niet eenvoudig bleek kon in onze beleving wel nagenoeg iedereen de "Z" vinden. De 'tot voor een pad' moest worden gelezen als 'tot op een pad' maar ook zonder deze aanpassing zou dat waarschijnlijk niet mis zijn gegaan. Letter 14 hing op deze route.

Route 18 was ook nieuw. Een doolhofroute. Zowel voor nieuwe groepen die het principe van een striproute nog niet goed genoeg kenden als ook voor de ervaren groepen (die geen voorbeelden bekijken?) bleek dit een lastige route. In het doolhof zat een striproute verborgen. Geen oleaat dus! Ook de bochten in het doolhof hadden geen betrekking op de te volgen route. Het ging net als bij een striproute alleen om het links en rechts laten liggen van paden. Om het makkelijk te maken zat, bij de eerste 'rechtsaf', letter 15 (tegen het principe) in het zicht.

De klokkenroute (19) gaf niet veel problemen. Wie niet goed sorteerde kwam daar op de eerste splitsing meestal meteen al achter. Natuurlijk zaten er vanwege de sortering zowel een 12.. AM als een 11.. AM tijd bij. Ook de 12:00 is steevast van de partij. Letter 16 zat bij 12:00PM. De route eindigde bij een kentekenplaatje om het eindpunt goed te markeren.

Route 20 bestond uit een aantal precisie doorsteken en het oversteken van een watergang. De kompasstanden moesten op basis van de kleurcodering van elektrische weerstanden worden uitgerekend. Er zijn geen problemen met deze route geconstateerd en ook de daarop volgende kentekenplaatroute was eenvoudig te volgen. Geen letters in deze route. De kentekenplaatjes eindigden op de spoorbaan en deze moest worden gevolgd tot "MARNEHUIZEN CS". Deze tekst was terug te vinden in de lichtbak waar ook de instructie stond om post F te vinden. Op het perron speelde muziek van Thomas de Stoomlocomotief en binnen was de film te zien. Via de achterentree kwam men het stationsgebouw binnen en kon de post achter het "LOKET" worden gevonden. Letter 18 was de 'L' van het woord 'loket'.

Nergenshuizen was de eerstvolgende bestemming maar door 'roest op de rails' reden de treinen niet. Het alternatieve vervoer dat was beloofd was de 'Kleintje Benenwagen', route 22. Op kompas naar "Hokkenhuizen", dan met glowsticks naar "Geenhuizen" (net buiten het dorp) en dan op kompas naar "Nergenshuizen" (op de zuidelijke vlaktes tussen Marnehuizen en het Vlinderbalgbos). Halverwege deze route kon een korte route naar de chocopost worden gekozen. Op verzoek bood de organisatie dit jaar voor het eerst de keuzemogelijkheid aan groepen. In voorgaande jaren kon er ook worden afgesneden maar dan alleen op aanwijs van de organisatie en dan ook nog alleen als dat vanwege het verstrijken van de tijd noodzakelijk was. Veel groepen van met name de tweede en derde avond hebben hier gebruik van gemaakt.

De doorsteken van route 23 (voor A en B verschillend) leidden naar een rode of witte reflector. Daar begon route 24, de oleaatroute. Een aantal groepen raakten in de war door de vele watergangen op de oleaatroute terwijl er maar één was getekend. In principe hoeven watergangen niet aangegeven te worden in een oleaat. In het laatste geval moest er langs het water via de oever worden gelopen. Dat maakte noodzakelijk dat die betreffende watergang wel getekend was. De route eindigde bij post G, de lus-post. Deze post kon namelijk worden overgeslagen als de korte route naar de chocopost werd gekozen.

De drijvende speciekuipen bij deze post waren vrij labiel en met name bij het in- en uitstappen moest men voorzichtig te werk gaan. Helaas heeft deze opdracht ondanks duidelijke instructie en aanwijzingen van de post veel drenkelingen opgeleverd. De truuk was natuurlijk om zoveel mogelijk gewicht onder in de ton te krijgen en het evenwicht te zoeken, al redde een enkeling het zelfs om de opdracht (half) staande te volbrengen. Op de tweede avond was het waterpeil gestegen waardoor de touwen wat aan de korte kant waren. Gelukkig kon dit snel worden hersteld.

Route 25 vervolgde via een aantal oevers en een drijfbruggetje. Letter 21 zat even na de drijfbrug. De route eindigde op een zandpad. Hier begon de tweede striproute (route 26) van deze WAMPEX. Routes A en B kwamen elkaar 2x tegen op dit traject en eindigden op verschillende plekken. Letters 22 zaten op deze route. Ook de doorsteken van route 27 waren daardoor verschillend maar eindigden wel beide bij de Baileybrug.

Route 28 was een kompasroute waarbij de koers steeds even berekend moest worden aan de hand van de laatste koers. Voor groepen die op de vlakke teveel naar rechts afweken was een fout-wampie opgehangen met een pijl naar links. Via wat zandpaden en uiteindelijk een asfaltweg kon de chocopost worden bereikt. Deze was de eerste avond te vinden door een kentekenplaatje op een paal met een bordje er bij. Op de tweede en derde avond hing er een lichtbak (net als bij post F). De chocopost (H) "LOW OPS" was gehuisvest in een van de oefenobjecten van Marnehuizen. Niet al te ruim maar wel comfortabel en de "Poeroet" smaakte weer als vanouds. Een informatiebord bij de post herinnerde de groepen eraan vooral hun KAKO en ZALA niet te vergeten bij deze GVA. De organisatie wenste de doorzetters veel succes bij het "stekkeren".

In route 29 waren de kompasstanden met Braille tekens aangegeven. Hoewel deze op de startborden werden verklaard hadden sommige groepen een eigen lijstje met Braille. Dat bleek niet altijd universeel helaas. Het is niet voor niks dat we de gegevens waar wij vanuit gaan op de startborden publiceren. Check daarom altijd je eigen gegevens. Dit geldt ook voor Morse, Seinvlaggen, Semafoor en andere bekende coderingen.

Op de zessprong kon je 5 paden afstrepen en het enige overgebleven pad nemen. Niet iedereen dacht er aan om vanaf de zessprong 75m uit te passen. Deze 75m was opgenomen om even uit de wirwar van paden te komen. Wie dit niet uitpaste begon de verknipte oleaat van route 30 ergens waar het op een kruising leek in plaats van op de bedoelde splitsing even verderop. Deze route eindigde bij de laatste post: I.

Bij post I kregen de groepen de snertbon uitgereikt en kon de laatste grote oversteek in deze WAMPEX worden gemaakt. De abstracte letters van route 31 vormden een eenvoudige beschreven route die zonder problemen kon worden gevolgd tot voor een kleine vlakke met veel struikgewas en bossages. Deze vlakke moest in route 32 worden bedwongen in een richting die onmogelijk aangehouden kon worden. De hindernissen (het struikgewas) stonden daarvoor in de weg en moesten worden omzeild.

Vanaf de vlakke was het eerste Pompebléd van route 33 al zichtbaar. Via wat bossages liep deze route naadloos over in de videoroute (34). Letter 25 zat bij de Pompebléden.

De videoroute vervolgde langs het water en even verderop kon de sloot worden overgestoken via een balk. Daarna vervolgde de route verder langs een andere sloot tot op een zandpad. Uiteindelijk eindigde de route voor een grote vlakke. Route 35 was voor veel groepen lastig: een punt op de vlakke zoeken waarbij knipperlichten in de gevraagde richtingen zichtbaar waren. In principe waren die gegevens genoeg om het punt te vinden maar om het iets makkelijker te maken werd de aanvangskoers (16 graden "blijf op koers") gegeven. Wie deze koers nauwkeurig volgde kon het gevraagde punt niet missen (dachten wij). Letter 27 zat op het gevraagde punt op een paaltje. Voor de vindbaarheid was er ook een kentekenplaatje bevestigd. Daarna kon de "Z" worden gevonden aan de rand van een nog grotere vlakke.

De grote doorsteek van route 36 was op de kop af 2km lang. Iets langer nog als de Kleine Meere route van 2009. Er werd op grote schaal onnauwkeurig kompasgelezen. Groepen zwermden echt alle kanten uit op deze vlakke

(tot 60 graden afwijkingen) en veel groepen liepen ook zonder zelf kompas te lezen achter andere groepen aan. Met name voor deze groepen werd het een hachelijke zaak om de reflector te vinden.

Route 37 vervolgde over 'gevarieerde' materialen: zand, klinkers, schelpen en uiteindelijk via een houten brug naar een betonnen fietspad. Voor de groepen die te lang het zandpad volgden hing er na enige honderden meters een fout-wampie. Op de laatste avond werd het volgen van deze route wat bemoeilijkt door een klein laagje sneeuw.

Route 38 was de enige route die geheel over verharde paden liep. Via de fietspaden van het Lauwersoogbos tot een splitsing met een onverhard pad. Daarna voerde route 39 via de kortste weg naar de Zeilschool. Wie bij de laatste aanwijzingen op het fietspad linksaf ging (wat een iets langere weg was), in plaats van rechtsaf en de fietspaden te blijven volgen, miste letter 29.

Als organisatie kijken we tevreden terug op een rustig en goed verlopen WAMPEX.

Wij hopen u allemaal volgend jaar opnieuw te mogen begroeten bij de start van de 36^e uitvoering van de Opsterlandse Wampex op 28 oktober, 18 november of 9 december 2011.

Hendrik Jan Kiers